

denne Diskussion for at forlænge den; hvad jeg ønsker, er kun at gjøre et Par ganske korte Henstillinger. Jeg sværmer i og for sig ikke for det foreliggende Forslag; men derom skal jeg ikke udtale mig, da der jo er saa stor Enighed derom. Spørger man: hvem faar Fordelen? da maa jeg sige, det er de Mænd, der kunne benytte de nuværende daarlige Tider, hvor der er mange Penge paa Markedet, til at faae billige Laan; derimod faae alle de Andre ingen Hjælp, de der have Tab af de daarlige Tider, de der maa udstede Obligationer, Stadesløsbrene osv., og det just af Hensyn til de daarlige Tider; og hvem det er strengt for. Det er altsaa i Virkeligheden dem, for hvem de daarlige Tider medføre en Fordel, der her vilde faae en Lettelse, en Extra-Fordel. Det er det, som ikke tiltaler mig, men jeg skal som sagt ikke udtale mig herom. Men da jeg nu ser, at den ærede Finansminister og Udvalget ere blevne enige om, at der er Billighed for en Lettelse for dem, der skulle udstede Obligationer, Stadesløsbreve og den Slags Dokumenter, saa skal jeg henviise til det ærede Udvalg og Finansministeren at tage under Overveielse til 3die Behandling, om de overhovedet ikke nu kunde træffe en Overenskomst om, at Alle, der herefter skulle udstede Obligationer, kunne blive fritagne for Stempelafgift. Det er kun denne Henstilling, jeg vil gjøre, fordi jeg mener, at denne Lettelse vilde her virkelig kun vil komme dem til Gode, der have gode Panter, og som kunne benytte de daarlige Tider til at faae en Fordel. Jeg henstiller blot dette til Overveielse, om der ikke kunde ske nogen Lettelse for de Debitorer, der overhovedet skulle tvinges til at udstede Obligationer og skulle laane Penge. Det medfører altid betydelige Udgifter nok endda, foruden at de ogsaa skulle beskattes. Hvis der kunde opnaas en Overenskomst herom, saa vilde jeg anse det for heldigt.

Schiøth: Jeg maa spørge den ærede Ordfører, om den Forskiel, han gjorde mellem sin Stilling til det første og det andet Vædringsforslag, som nu begge ere blevne taget tilbage, betyder, at Udvalget vil tage dette Spørgsmaal op til Behandling mellem anden og tredje Behandling, som vi har søgt tydeligere at udtrykke i vort første Vædringsforslag. Det har Interesse for mig, om jeg tilligemed fjorten andre Medlemmer skal være nødt til at stille selvstændige Vædringsforslag op. Hvis den ærede Ordfører vil udtale sig lidt tydeligere om denne Sag, vil jeg sætte megen Pris derpaa. Til det ærede Medlem for Viborg

Amts 1ste Valgfreds (Dalsgaard) vil jeg sige, at han ganske glemmer, at Ordføreren selv har indrømmet, at man maa bruge Mellemmænd. Han har sagt, at de hjælpe sig paa den og den Maade rundt omkring i Sylland, men det er ikke noget Bevis for, at den Tilstand er heldig, og lige saa vel, som man tidligere har betalt Stempelafgift og nu paa Grund af Forholdene skal være fri for at betale den, lige saa vel kan der være Tale om, at man tidligere har brugt Mellemmænd som Banker, men nu ser at komme bort derfra. I Anledning af det ærede Medlems Ytringer maa jeg gjøre den Bemærkning, at jeg kan ikke forstaa den Stædighed, om jeg saa maa sige, der er hos hvert Udvalgsmedlem, der tager Ordet, lige overfor velmente Bestræbelser og Henstillinger om at bringe det mest Mulige ud af Loven.

Formanden (Berg): Jeg vil kun sige, at Stædighed vel ikke er det mest velvalgte Udtryk for Modstand imod et Forslag.

Dalsgaard: Det ærede Medlem sagde, at Ordføreren selv har indrømmet, at man gif den Bei. Hos os er det meget almindeligt, at Bønderne selv afgjøre den Slags Laanesager, og jeg haaber, at det vil blive det mere og mere. Det ærede Medlem oplyste imidlertid ikke, hvorledes det bedre kunde blive Tilfældet, at man kunde undgaa at benytte disse Mellemmænd, ved hans Affattelse end ved vor.

Schiøth: Jeg maa sige til det ærede Medlem, at naar man skal skrive Love, skal man skrive dem for alle og ikke for det enkelte Tilfælde. Efter min Redaktion vil man lettere kunne undgaa den Udgift for Laansøgeren, som bestaar i, at man skal bruge en Bank eller Bøggerer til Mellemmand, og med Hensyn til Udtrykket Stædighed skal jeg ligeoverfor den ærede Formands Bemærkning sige, at jeg har selvfølgerlig ikke haft i Sindet at fornærme eller sige noget Ubeageligt lige overfor Udvalgets Medlemmer, men jeg har netop, det maa jeg tilstaa, villet adfille den Adfærd, som Udvalgets Medlemmer have viist, fra det, som man ellers kalder for Modstand — jeg skal rette mit Udtryk Stædighed til: Modstand af en ganske eiendommelig Befættethed.

Dalsgaard: Det ærede Medlem fastholder sin Opfattelse, men jeg savner fremdeles Beviserne for dens Rigtighed.

Schiøth: Jeg skal kun ganske kort bemærke til det ærede Medlem, at naar det er